

‘Llir entre cards’ i ‘Plena de seny’

Si algú té la feliç idea de retre homenatge a Ausiàs March en el 550 aniversari de la mort, esdevingut el passat 3 de març, que no dubti a recórrer al volum tercer, publicat fa un any, de la *Biblioteca Barcino*, una antologia a càrrec de Francesc J. Gómez i Josep Pujol que inclou 23 dels 125 poemes coneguts de l'autor valencià i un sòlid

estudi previ. Hi trobarà un March perfectament inserit en “el progrés de la tradició”, tot i que es tracti d'una tradició literària interrompuda, la catalana, i malgrat que sigui la tradició d'una cultura literària a la qual li costí de superar la condició de subalterna.

La lectura de l'obra deixa unes quantes coses

clares: és un dels més grans poetes europeus del segle XV; lluny de ser un autor difícil, és fàcil i directe; no és un solitari sinó un cortesà, igual com el seu pare, Pere, l'oncle Jaume i el cosí Amau; és un renovador del català, i sobretot és mestre d'amor. Fuster ja el veia “escindit” entre l'aspiració a un amor pur i la seducció de l'amor

Ausiàs March i la condició de poeta fàcil i d'home enamorat

sensual. Gómez i Pujol van més enllà: “Hereu d'una tradició poètica secular, el jo poètic d'Ausiàs March no reconeix altra vida que la vida d'amor. Una vida sense amor no és vida. Però és que l'amor és per a March l'experiència i la idea que incardina els problemes fonamentals de la condició humana: el desig del plaer, l'esperança

de la felicitat i la por de perdre'ls o de no obtenir-los mai [...]. És amb l'amor que es mesura el valor d'un home”. Un home que va viure i escriure per a les seves muses, rebatejades com *Llir entre cards* (nom extret d'un versicle bíblic, *lilicum inter spinas*) i *Plena de seny*. “Jo só amat, e visc dolorejant / d'altres dolors que el no amat no sap”.*